

DOKTORSKI (4) ai

Oba o jasne.

pl A subst doktorski(e) (1). ◇ L doktorskich (3).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

1. Przymiotnik od „doktor” ‘człowiek uczony w starożytności’ (1) :

Wyrażenie: »doktorskie nauki« (1): Ten acz był wielki y vdatny w boiowaniu, wżakoż wżdi do Atten lie wezbrał, aby doktorfkie nauki przeuiedział *BielŻyw* 22.

2. Przymiotnik od „doktor” ‘człowiek uczony mający tytuł uniwersytecki’ (3) :

Wyrażenie: »nauki doktorskie« (3): mimo Doktory/ którzy są w Kápitułách z fynów szlácheckich/ fkázuiemy aby byli też przypuńczeni Doktorowie z prostého rodzáiu [...] ieden ma bydź Doktor w Świętym Písmie: drugi w Práwie Duchownym: á trzeci w Lékárfskiéy náuce. [...] których Przełożeni mieyfć godné w tákowych náukách doktorfskich pochwałą [*in facultatibus ipsis doctoratu dignos JanStat* 198] *SarnStat* 923 [*idem* (2)] 180, 197.

Cf **DOKTOROWSKI, DOKTOROW**